Protože byl Most jedním z měst, kde se po druhé světové válce především díky těžbě uhlí soustřeďoval těžký průmysl, koncentrovali se zde také Romové ze Slovenska, kteří sem odcházeli za pracovními příležitostmi. Ve 2. polovině 60. let se město pokusilo o jejich rozptýlení do okolních obcí severních Čech, ale neúspěšně. To způsobila i nezastupitelná role Romů v některých průmyslových závodech. Vedoucí těchto podniků odmítali své romské zaměstnance propustit.
Většině mosteckých Romů byly přiděleny nevyhovující byty v chátrající zástavbě v centru poddolovaného města. Tyto domy měly být podle plánu o přesunu města zbourány a vystavena nová panelová sídliště, kde by byli umístěni majoritní obyvatelé spolu s tzv. „integrovanými“ Romy. Pro ty ostatní (tehdejší systém je klasifikoval jako Romy 2. a 3. kategorie, tedy asociální), kteří nedosahovali obecných představ o „kulturním bydlení“, měl být vypracován odlišný plán. Jelikož majoritní obyvatelstvo odmítalo s romskými obyvateli spadajícími do 2. a 3. kategorie bydlet, rozhodlo se o jejich přesunutí do odloučeného panelového sídliště u obce Chanov.
V roce 1972 byl realizován průzkum ve staré části Mostu. Z toho mimo jiné i vzešlo udivení, jak kvalitně žijí Romové v těchto jim přidělených zchátralých bytech. Výzkum kromě běžných údajů zjišťoval i požadavky a potřeby Romů pro život v novém sídlišti, které mělo být vzorové a velice moderní. Tehdejší úřady očekávaly, že Romové tzv. 2. a 3. kategorie díky životu v takovém prostředí přejmou vzorce většinového obyvatelstva. Už ale nepřemýšlely nad tím, jak by k takovému přijetí mohlo dojít, pokud má být sídliště vybudováno několik kilometrů za městem. Separování chanovského sídliště potom vládní komise pro otázky cikánského obyvatelstva vysvětlovala tím, že Romové ve starém Mostě beztak žili odděleně od majoritního obyvatelstva. Připustila také strach z problémů, pokud by těmto Romům přidělili byty vedle rodin z řad majority. Byli přesvědčeni, že by s tím nesouhlasily. Naopak vytvoření takového moderního sídliště vysokého životního standardu považovala komise za příkladné řešení, protože v jiných československých městech jsou Romům přidělovány byty nejnižších kategorií.
K samotné výstavbě sídliště Chanov došlo v letech 1976 – 1978. Bylo vybudováno celkem 12 bloků s přibližně 320 byty. Na sídlišti byl vybudován také obchod se smíšeným zbožím, mateřská škola pro 120 dětí, základní škola, zdravotnické středisko a restaurace se sálem pro kulturní program.
Do bytů nejvyššího standardu byli bez jakéhokoliv systému přestěhováni Romové velmi rozdílného způsobu života, představ a hodnot. Tito Romové byli často příslušníky rozdílných romských skupin, které se vzájemně neuznávaly. Dělalo jim proto problém spolu vycházet, bydlet společně na jednom malém prostoru. Ze zdevastovaných bytů v centru města tak přicházeli lidé do moderních bytů, jejichž nejnovější vybavení neznali a neuměli ho proto užívat. Obyvatelé si z těchto důvodů k novému prostředí nebyli schopni vytvořit pocit domova, cítili se naopak velmi odcizeně a postupem času i frustrovaně. Plány na vytvoření příkladného sídliště se tak zvrhly. Někteří Romové začali sídliště opouštět, čímž začaly převládat rodiny sociálně nejslabší. Problémy vyvstaly již při kontrole v roce 1985 (v Chanově tehdy bydlelo 1240 Romů). Revize zjistila, že většina společných prostor je zdevastovaných, včetně některých bytů, řada rodin projevuje vysokou nespokojenost se životem na tomto sídlišti a snaží se jeho území opustit.
Sídliště Chanov se tak stalo obrazem hluboké sociální krize a symbolem neúspěšné státní politiky komunistického režimu v tzv. integraci cikánských obyvatel.
Sídliště Chanov se stalo zejména v prvních porevolučních letech symbolem neúspěchu řešení tzv.

cikánské otázky komunistickou vládou let předešlých. Stalo se také bohužel nástrojem pravicových extremistů k propagování protiromských nálad bez jakékoliv reflexe příčin jeho současné situace.
Sídliště je podle Gabalovy analýzy z roku 2006 sociálně vyloučenou lokalitou, to znamená místem, které není odloučené od svého okolí jen prostorově (sídliště leží přibližně 2km za městem mezi silnicí a dálnicí), ale také společensky. Lidé, kteří v takové lokalitě žijí, postrádají přístup ke zdrojům, které jsou k zapojení do společnosti potřebné, žijí často v chudobě následkem nezaměstnanosti nebo nízkých příjmů. Obyvatelé Chanova mají omezené možnosti dostupnosti města, jelikož autobus městské hromadné dopravy, který staví několik set metrů za sídlištěm, jezdí v dlouhých časových intervalech. Zhruba 90 procent obyvatel sídliště je nezaměstnaných. Lidé, kteří v takových neperspektivních podmínkách žijí a nemají možnost zapojit se do pracovního procesu ať už z důvodů diskriminace nebo nízkého stupně vzdělání (v Chanově má 95 % obyvatel nejvýše základní vzdělání), ztrácejí motivaci i příležitosti vymanit se z takového prostředí a začít žít na jiném místě.
Většina dětí, které v Chanově žijí, chodí do místní základní školy, která pro zájemce zavedla i nulté ročníky, ve kterých děti na následující školní léta učitelé připravují formou her. Na sídlišti také funguje kulturní a komunitní centrum.
Představy veřejnosti o podobě sídliště Chanov jsou zkreslené řadou médií, ve kterých se objevovaly záběry a fotografie kopců odpadků a vybydlených bytů. Většina panelových domů je v současnosti obydlená, některé z nich si jejich nájemníci sami opravují. O úklid na sídlišti se stará firma jednoho romského podnikatele, který sám na sídlišti žije.
Přestože se situace na sídlišti za poslední léta viditelně zlepšila, potýkají se obyvatelé Chanova s celou řadou problémů. Vysoké procento nezaměstnanosti obyvatele vrhá do existenční krize, která způsobuje jejich dlouhodobou frustraci a ztrátu motivace svou situaci změnit. Ty rodiny, které se snaží ze sídliště odstěhovat, se často setkávají s neúspěchem u majitelů bytů ve městě, kteří nechtějí Romům byty pronajmout. I přesto, že bylo na sídlišti do současnosti realizováno hned několik projektů, nedá se situace považovat za příznivou. Chanov tak nadále zůstává symbolem neúspěšných a chybných řešení minulého (komunistického) režimu.